

Enid Blyton este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți pentru copii. Cărțile ei s-au vândut în peste 500 de milioane de exemplare și s-au bucurat de nenumărate traduceri.

A scris peste 600 de cărți pentru copii și sute de povestiri. Cărțile din seria *Cei cinci faimoși* sunt printre cele mai îndrăgite, alături de cele care alcătuiesc seria *Copacul Depărtărilor*.

Născută la Londra, în Marea Britanie, în 1897, Enid Blyton a trăit mare parte din viață la Buckinghamshire. A adorat câinii, grădinăritul și traiul la țară. Cunoștea o mulțime de lucruri despre pomi, flori, păsări și animale. Dorset, comitatul unde sunt plasate câteva din aventurile celor cinci faimoși, era unul din locurile ei preferate.

ENID
BLYTON

Cei cinci faimoși Cei cinci și pasajul secret

Traducere din engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

arthur

Cuprins

CAPITOLUL UNU. Vacanța de Crăciun	5
CAPITOLUL DOI. Din nou împreună	16
CAPITOLUL TREI. Noul institutor	25
CAPITOLUL PATRU. O descoperire interesantă	36
CAPITOLUL CINCI. O plimbare neplăcută	46
CAPITOLUL ȘASE. Lecții cu domnul Roland	55
CAPITOLUL ȘAPTE. Instrucțiuni legate de Pasajul Secret	66
CAPITOLUL OPT. Ce s-a întâmplat în seara de Crăciun	77
CAPITOLUL NOUĂ. În căutarea Pasajului Secret	87
CAPITOLUL ZECE. George și Tim au un șoc	98
CAPITOLUL UNSPREZECE. Documente furate	109

CAPITOLUL DOISPREZECE. George are necazuri	118
CAPITOLUL TREISPREZECE. Julian are parte de o surpriză	129
CAPITOLUL PAISPREZECE. În sfârșit, Pasajul Secret!	143
CAPITOLUL CINCISPREZECE. Un drum și o descoperire interesantă ...	152
CAPITOLUL ȘAISPREZECE. Copiii sunt descoperiți	164
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE. Dragul de Tim!	172

Seria *Cei cinci faimoși* continuă.

Citește câteva pagini din volumul al III-lea,
în care aventurile copiilor sunt pline de suspans
și de surprize.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Peștera din stâncă

Copiii se îndreptară spre dulap, călcând cu grijă pe puntea alunecoasă. Era limpede că ușa dulapului fusese închisă, ca să ascundă cufărul, însă se deschisese între timp, așa încât cufărul nu mai era ascuns vederii.

Julian scoase cufărul negru. Copiii erau uimiți. *De ce* să fi pus cineva un cufăr acolo?

— Să fi fost niște contrabandiști? întrebă Dick, cu ochi sclipitori.

Redactor: Alina Ioan

Tehnoredactor: Cristian Vlad

Copertă: Anca Chiriță

Ilustrație copertă: Laura Ellen Anderson

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Blyton, Enid

Cei cinci faimoși / Enid Blyton. – București: Editura Arthur, 2021 – 5 vol.

ISBN 978-606-086-166-9

Vol. 2: Cei cinci și pasajul secret / trad. de Alex Moldovan. – 2022. – ISBN 978-606-086-551-3

I. Moldovan, Alex (trad.)

II. Buruiană, Mariana (trad.)

821.111

Enid Blyton

The Famous Five: Five Go Adventuring Again

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited

Text © 2017 Hodder & Stoughton Limited

Cover illustrations by Laura Ellen Anderson

Illustrations © 2017 Hodder & Stoughton Limited

All rights reserved.

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Vacanța de Crăciun

Era ultima săptămână a trimestrului dinaintea Crăciunului și toate fetele de la Școala Gaylands așteptau cu nerăbdare vacanța de iarnă. Anne se așeză la masă pentru micul dejun și luă o scrisoare ce-i era adresată.

— Hei, ia te uită! îi spuse verișoarei ei Georgina, care stătea lângă ea. O scrisoare de la tati – și doar ieri ce-am mai primit una de la el și de la mami.

— Sper că nu-s vești proaste, spuse George.

Nu permitea nimănui să-i spună Georgina, iar acum până și învățătoarea îi spunea George. Ziceai că e băiat, cu părul ei scurt și ondulat și cu apucăturile ei băiețoase. Îngrijorată, își întoarse privirea spre verișoara ei Anne, care tocmai citea scrisoarea.

— Of, George, nu putem merge acasă de sărbători! spuse Anne cu lacrimi în ochi. Mami are scarlatină – iar tati e și el în carantină – așa că nu putem merge. Nu-i așa că-i groaznic?

— O, ce rău îmi pare...

Era și George foarte dezamăgită, căci mama lui Anne o invitase să meargă la ei în vacanța de Crăciun, cu tot cu Timothy, câțelul. I se făgăduiseră multe lucruri pe care nu le mai văzuse vreodată – pantomimă și circ – și o petrecere mare cu un brad splendid de Crăciun! Acum totul se anulase.

— Oare ce vor spune băieții? zise Anne, gândindu-se la Julian și la Dick, cei doi frați ai săi. Nici ei nu vor putea merge acasă.

— Și atunci ce-aveți de gând să faceți de sărbători? întrebă George. N-ați vrea să veniți la Vila Kirrin cu mine? Sunt sigură că mama ar fi încântată să vă revadă. Ne-am distrat de minune când ați fost în vacanța de vară.

— Stați puțin să termin de citit ca să văd ce spune tati, spuse Anne, reluând scrisoarea. Biata mamă... Sper că nu se simte prea rău.

Mai citi câteva rânduri și apoi scoase un țipăt de bucurie, iar George și celelalte fete așteptară nerăbdătoare o explicație din partea ei.

— George! Chiar o să venim la tine din nou, dar – fir-ar, fir-ar, fir-ar! – ne trebuie un institutor pe perioada vacanței, pe de-o parte ca să ne supravegheze, iar mama ta să n-aibă prea mari bătaii de cap, și pe de alta pentru că Julian și Dick au avut gripă de două ori trimestrul ăsta și au rămas în urmă cu lecțiile.

— Un institutor! Dezgustător! Asta înseamnă că și eu va trebui să fac lecții, pun pariu! spuse George disperată. Când mama și tata o să-mi vadă carnetul de note, o să afle cât de puține știu. La urma urmei, e prima dată când merg la o școală adevărată și sunt multe lucruri pe care nu le cunosc.

— Ce sărbători sinistre vom avea cu un institutor pe cap, zise Anne posomorâtă. Eu mă aștept să am note bune, pentru că m-am descurcat bine la examene, dar n-o să fie deloc distractiv să stau deoparte cât voi studiați. Deși, desigur, cred c-aș putea sta cu Timothy. El nu va avea lecții de făcut!

— Ba da, spuse imediat George.

Nu putea suporta gândul că iubitul ei câine Timothy avea să plece în fiecare dimineață cu Anne, în timp ce ea, George, va rămâne să trudească alături de Julian și Dick.

— Timothy n-are lecții de făcut, nu fi prostuță, zise Anne.

— Poate sta la picioarele mele în timp ce fac *eu* lecții, spuse George. Îmi va fi de mare ajutor să-l știu acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, mănâncă-ți cârnații, Anne. Noi aproape am terminat. Clopoțelul va suna într-un minut și tu n-ai luat micul dejun.

— Mă bucur că mamă nu se simte prea rău, zise Anne, terminând de citit scrisoarea în grabă. Tati spune că le-a scris lui Dick și Julian – și tatălui tău, rugându-l să ne angajeze un institutor. Fir-ar, ce situație îngrozitoare, nu-i așa? Nu spun că nu mă

bucur să merg din nou la Vila Kirrin – și să văd Insula Kirrin – dar, totuși, la Kirrin nu există spectacole de pantomimă, nici circ, nici petreceri pe care să le aștept cu nerăbdare.

Sfârșitul trimestrului veni repede. Anne și George își împachetară lucrurile în cutii, lipind pe ele etichete cu numele lor, și se bucurară de tumultul și entuziasmul ultimelor două zile. Trăsurile spațioase ale școlii traseră în fața ușii și fetele urcară.

— Pornim din nou spre Kirrin! spuse Anne. Haide, Timothy, scumpule, poți sta între mine și George.

Școala Gaylands le permitea copiilor să-și țină cu ei animalele de companie, iar Timothy, corcitura cea mare a lui George, avusese mare succes. Cu excepția episodului în care alergase după gunoier și-i luase tomberonul pe care-l târâse după el până la școală, în sala de clasă a lui George, se comportase chiar foarte bine.

— Sunt sigură că *tu* vei avea note bune, Tim, spuse George, îmbrățișându-și câinele. Mergem iar acasă. Te bucuri?

— Ham, răspunse Tim, cu vocea lui groasă.

Se ridică, dând din coadă, iar de pe scaunul din spate se auzi un țipăt.

— George! Spune-i lui Tim să șadă. Îmi dă jos pălăria!

Nu trecu mult timp până când cele două fete și Timothy ajunseră la Londra, unde fură urcate în trenul ce mergea la Kirrin.

— Mi-ar fi plăcut ca și băieții să scape azi, zise Anne. Am fi putut merge împreună la Kirrin. Ar fi fost distractiv.

Julian și Dick scăpară a doua zi și li se alăturară fetelor la Vila Kirrin. Anne aștepta cu nerăbdare să-i revadă. Le era greu să stea despărțiți un trimestru întreg. Se bucurase s-o aibă alături pe verișoara ei George. Toți trei își petrecuseră vara cu George și împreună avuseseră parte de aventuri nemaipomenite pe insulița din apropiere de coastă. Pe insulă se afla un vechi castel, în ale cărui săli subterane copiii făcuseră tot felul de descoperiri minunate.

— Va fi grozav să mergem iar pe Insula Kirrin, George, spuse Anne, în timp ce trenul gonea spre vest.

— Nu vom putea, zise George. Marea e foarte agitată în jurul insulei pe timp de iarnă. Ar fi prea periculos să încercăm să vâslim până acolo.

— O, ce păcat, spuse Anne dezamăgită. Speram să avem parte de noi aventuri acolo.

— Iarna n-ai parte de aventuri la Kirrin, zise George. E frig, iar când ninge, uneori îngheață totul – nu poți ajunge nici măcar până în sat din pricina nămeților pe care îi face vântul ce bate dinspre mare.

— Ooo, asta sună chiar interesant! spuse Anne.

— Ei bine, nu e așa, continuă George. E tare plictisitor – n-ai altceva de făcut decât să stai în casă toată ziua sau să ieși să cureți zăpada cu lopata.

Trecu mult timp până când trenul ajunsese în micuța gară din Kirrin. Dar într-un final încetini și se opri în dreptul unui peron minuscul. Cele două fete săriră nerăbdătoare din tren și se uitară să vadă dacă le întâmpină cineva. Da, era acolo mama lui George!

— Bună, George, scumpa mea. Bună, Anne! spuse mama lui George și le îmbrățișă pe cele două fete. Anne, îmi pare tare rău pentru mama ta, dar probabil te vei bucura să afli că se simte bine.

— O, ce bine, zise Anne. Foarte drăguț din partea ta să ne primești, mătușă Fanny. Ne vom strădui să fim cuminți! Ce părere are unchiul Quentin? Nu-l va deranja să aibă patru copii în casă pe timpul iernii? Nu vom putea să ieșim și să-l lăsăm în pace atât de des ca vara!

Tatăl lui George era om de știință, un bărbat foarte inteligent, dar cam înspăimântător. Nu prea avea răbdare cu copiii, iar vara trecută fuseseră momente când li se făcuse tare frică de el.

— O, unchiul tău încă lucrează din greu la carte, spuse mătușa Fanny. Știi, lucrează la o teorie secretă, la o idee secretă, și scrie despre asta în carte. Zice că după ce o s-o termine de

explicat, o s-o ducă la cineva sus-pus și ideea lui o să fie folosită pentru binele țării.

— Vai, mătușă Fanny, ce interesant sună! exclamă Anne. Care-i secretul?

— Nu vă pot spune, istețo, îi răspunse mătușa ei râzând. De fapt, nici măcar eu nu știu. Haideți, e rece aici. Timothy pare voi-nic și în formă, dragă George.

— O, mamă, s-a distrat de minune la școală, spuse fata. Serios. A ros vechii papuci de casă ai bucătăresei...

— Și a fugărit mâța care trăiește în grajduri de câte ori a dat ochii cu ea, adăugă Anne.

— Și odată a intrat în cămară și a mâncat o întreagă plăcintă cu carne, completă George; și o dată...

— Vai de mine, George, mă aștept să nu-l mai primească pe Timothy în trimestrul următor, spuse mama ei îngrozită. Nu l-au pedepsit? Sper că l-au pedepsit.

— Nu, nu l-au pedepsit, răspunse George, înroșindu-se la față. Știi, mamă, noi suntem responsabili pentru animalele noastre de companie și pentru comportamentul lor, așa că dacă Timothy face vreo prostie, *eu* sunt cea pedepsită, pentru că nu l-am închis bine sau mai știu eu ce.

— Bănuiesc că ți-ai luat porția de pedepse, spuse mama, în timp ce conducea șareta pe drumul înghețat. Cred că-i o idee foarte bună!

În timp ce vorbea, în ochi i se aprinse o scânteie.

— Cred că voi împrumuta și eu ideea asta, să te pedepsesc de fiecare dată când Timothy face prostii!

Fetele izbucniră în râs. Erau bucuroase și entuziasmate. Sărbătorile erau distractive. Revenirea la Kirrin era un lucru minunat. A doua zi urmau să sosească și băieții, apoi venea Crăciunul!

— Draga Vilă Kirrin! exclamă Anne când dădură cu ochii de căsuța veche și frumoasă. O, uite, e Insula Kirrin!

Cele două fete priviră spre mare, unde era vechiul castel în ruină de pe Insula Kirrin – ce mai aventuri avuseseră peste vară!

Fetele intrară în casă.

— Quentin! strigă mama lui George. Quentin, au venit fetele.

Unchiul Quentin ieși din biroul său aflat în cealaltă parte a casei. Lui Anne i se păru mai înalt și mai sumbru ca niciodată. „Și mai încruntat!” își spuse. Unchiul Quentin o fi fost foarte deștept, dar Anne îl prefera pe tatăl ei care era vesel și zâmbitor. Politicoasă, dădu mâna cu unchiul ei și se uită la George cum îl pupă.

— Ei bine! îi spuse unchiul Quentin lui Anne. Am auzit că trebuie să vă găsec un institutor! Cel puțin pentru cei doi băieți.

Pe cinstea mea, va trebui să vă purtați frumos cu domnul institutor, asta-i limpede!

Ar fi trebuit să fie o glumă, dar lui Anne și George nu le pică prea bine. Persoanele cu care trebuia să te porți frumos erau de obicei foarte severe și obositoare. Ambele fete se bucurară când tatăl lui George se întoarse în biroul său.

— Tatăl tău a lucrat mult prea mult în ultima vreme, îi zise lui George mama ei. E obosit. Slavă Domnului, cartea e aproape gata. Spera s-o termine până de Crăciun, ca să se poată bucura alături de noi, dar acum spune că n-are cum s-o termine.

— Ce păcat, spuse Anne pe un ton politicos, deși în sinea ei credea că e mai bine așa. N-ar fi fost foarte distractiv ca unchiul Quentin să joace mimă și mai știu eu ce! O, mătușă Fanny, de-abia aștept să-i văd pe Julian și Dick, și cred că și ei vor fi încântați să-i vadă pe Tim și pe George. Mătușă Fanny, nimeni nu-i mai spune Georgina lui George la școală, nici măcar învățătoarea. Eu chiar am sperat s-o facă, căci eram curioasă ce se întâmplă când refuză să răspundă la numele de Georgina! George, ți-a plăcut la școală, nu-i așa?

— Da, spuse George, mi-a plăcut. Credeam că n-o să-mi placă să stau la un loc cu mulți copii, dar până la urmă e distractiv. Dar, mamă, mă tem că n-o să-ți placă carnetul meu de